

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3SŽi/32/2014
Identifikačné číslo spisu:	6013200646
Dátum vydania rozhodnutia:	04.08.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Milučký
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:6013200646.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: Centrum ekologických informácií, Suché Mýto 19, Bratislava, právne zast.: Bardač, s.r.o., advokátska kancelária, Búdková 4, Bratislava, proti žalovanému: Starostka Obce Horné Mladonice, Horné Mladonice 40, Senohrad, právne zast.: Ulianko & Holčík, s.r.o., Nám. SNP 41, Zvolen, o preskúmanie zákonnosti fiktívneho rozhodnutia žalovaného, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/98/2013-53 zo dňa 19. júna 2013 v časti výroku o trovách konania v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/98/2013-84 zo dňa 11. marca 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/98/2013-53 zo dňa 19. júna 2013 v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/98/2013-84 zo dňa 11. marca 2014 v časti výroku o trovách konania p o t v r d z u j e.

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici podľa § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil fiktívne rozhodnutie žalovaného, ako aj prvostupňové fiktívne rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu z dôvodu, že fiktívne rozhodnutie nespĺňa náležitosti riadne odôvodneného rozhodnutia v zmysle § 47 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok) a žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Žalobca žiadal v elektronickej podobe sprístupniť informácie:

- údaj o počte obyvateľov v obci k 31.12.2011 a k 31.12.2012
- rozloha obce
- počet a zoznam území chránených Ramsarským dohovorom o mokradiach a území zaradených do sústavy chránených území NATURA 2000, nachádzajúcich sa na území obce (v členení na osobitne chránené územia - Special Protection Areas a osobitne územia ochrany - Special Areas of

Conservation).

Krajský súd vo vzťahu k napadnutému výroku o náhrade trov konania s poukazom na § 250k ods. 1 veta tretia O.s.p. dôvodil, že v tomto ustanovení v konaniach vedených na základe žalôb podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. je pre náhradu trov konania uvedená výnimka zo zákonnej zásady zodpovednosti účastníkov za výsledok konania, ktorá spočíva v možnosti súdu nepriznať, či znížiť náhradu trov konania žalobcovi, ktorý v konaní mal úspech celkom alebo sčasti.

Dôvody hodné osobitného zreteľa súd videl v povahe sporu a okolnostiach daného prípadu. Súd prihliadol najmä na skutočnosť, že žalobca požadoval sprístupnenie informácií u 495 obcí len v banskobystrickom kraji takým spôsobom, že obce nie vždy boli schopné v lehote reagovať, pričom nepreukázal snahu získať požadované informácie aj iným dostupnejším a efektívnejším spôsobom ohľadom všetkých obcí, čo značne spochybnilo skutočný úmysel žalobcu získať požadované informácie a naopak podaním množstva žalôb proti obciam, kde si žalobca uplatňuje náhradu trov konania v plnej výške svedčí podľa krajského súdu o tom, že žalobca mal väčší záujem na priznaní trov konania, ako na sprístupnení požadovaných informácií. Samotný počet podaných žalôb nie je jediným relevantným ukazovateľom pre konštatovanie súdu o existencii dôvodov hodných osobitného zreteľa, ale túto skutočnosť prvostupňový súd zohľadnil v spojení s ďalšími skutočnosťami týkajúcimi sa danej veci, či pomerov na strane účastníkov konania. Prvostupňový súd zohľadnil aj tú skutočnosť, že u žalobcu ide o hromadne podané žaloby, v ktorých ide o typovo rovnaké veci po skutkovej i právnej stránke. Žaloby sú takmer identické, čím je daná i nízka právna zložitosť a časová náročnosť poskytnutých úkonov právnej služby v dôsledku toho, že žaloby sú podané elektronicky, v ktorých sú menené len identifikačné údaje žalovanej strany a nepatrné odchýlky, vzhľadom na skutkový stav v tej-ktorej obci.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca voči výroku o trovách konania odvolanie a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zmenil prvostupňový rozsudok v časti výroku o trovách konania a priznal žalobcovi náhradu trov konania v celkovej výške 655,11 €. Uviedol, že nepriznaním účelne vynaložených trov konania dochádza v podstate k popretiu úspechu sťažovateľa v súdnom konaní (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, ďalej len ústavný súd sp. zn. IV. ÚS 24/2010 zo dňa 08.04.2010). Žalobca, ako úspešný účastník súdneho konania očakával, že mu bude priznaná náhrada trov konania, a keďže krajský súd rozhodol inak, mal mu podľa jeho názoru umožniť vyjadriť sa k otázke splnenia podmienok pre priznanie trov konania. Pritom poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len najvyšší súd) sp. zn. 3 M Cdo 18/2010 zo dňa 17.02.2011, sp. zn. 3 Cdo 236/2010 zo dňa 14.04.2011, sp. zn. 7 Cdo 42/2010 zo dňa 17.10.2011. Týmto postupom krajský súd podľa názoru žalobcu zaťažil konanie vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo výroku o trovách konania (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Podľa názoru žalobcu, v danom prípade nie sú splnené žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Súd prvého stupňa spája vec s údajnými 495 žiadosťami žalobcu zaslaných obciam v Banskobystrickom kraji. Žalobca uviedol, že táto informácia sa nezakladá na pravde a na súd sa obrátil iba v prípade, že povinná osoba požadované informácie nesprístupnila. Zo strany žalobcu išlo o oprávnený výkon práva, ktorým realizoval svoj predmet činnosti. Žalobca nemohol podávať svoje žiadosti s časovým odstupom. Poukázal ešte na to, že od doručenia žiadosti do podania žaloby uplynuli viac ako dva mesiace, takže žalovaný mal dostatok času zareagovať na podanú žiadosť do dňa podania žaloby. Žalovaný mal povinnosť zaobstarat' si povinné programové vybavenie, aby mohol adekvátnym spôsobom reagovať na podanú žiadosť. Žalobca potreboval autentickú informáciu, preto požiadal o informácie priamo povinnú osobu, ktorej sa požadovaná informácia týka a ktorou disponuje. Pre jeho potreby mu nepostačovalo nájsť informácie niekde na internete.

Žalobca nemal povinnosť preukazovať svoju snahu získať informácie inak aj vzhľadom na to, že ustanovenie § 3 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 211/2000 Z.z.) zakotvuje imperatív vylučujúci možnosť skúmať právny alebo iný dôvod, či záujem, pre ktorý sa informácia požaduje (rozsudok Súdného dvora Európskej únie C-204/09, bod 31 zo dňa

14.02.2012. Za dôvod hodný osobitného zreteľa nemožno považovať takú skutočnosť, ktorá vo svojej podstate znamená porušenie zákona (rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf/12/2010 zo dňa 09.11.2010). Poukázal tiež na skutočnosť, že v predmetnej veci právny zástupca žalobcu vykonával editáciu žalôb a niekoľkostupňovú mechanickú autorizáciu prostredníctvom PIN kódov pred elektronickým podaním každej jednej žaloby a ostatných dokumentov odosielaných do podateľne súdu. Právny zástupca žalobcu sa zúčastnil aj pojednávania na krajskom súde dňa 19.06.2013 a tento úkon z povahy veci nemožno považovať za hromadný. Išlo teda o účelne vynaložené výdavky a účelne vykonaný úkon právnej pomoci.

Žalobca poukázal na rozpor s právom Európskej únie, konkrétne na čl. 9 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (Ú. v. ES L 124/4, 17.05.2005), ďalej len Aarhuský dohovor, ktorý sa týka okrem iného aj finančného zaťaženia žiadateľa o informácie na základe čl. 4 Aarhuského dohovoru. Z toho vyplýva, že žiadateľom o informácie o životnom prostredí sa nesmú vytvárať bariéry v prístupe k spravodlivosti. Uvedené závery potvrdil vo svojej rozhodovacej činnosti aj Súdny dvor Európskej únie - rozsudok zo dňa 11.04.2013, David Edwards a Lilian Pallikaropoulos, C-260/11, bod 28, rozsudok zo dňa 08.03.2011, Lesoochránárske zoskupenie VLK, C-240/09, bod 48. Nepriznané právo na náhradu trov konania zo strany krajského súdu predstavuje znemožnenie, resp. nadmerné sťaženie prístupu k súdu. Krajský súd mal aj postupovať v zmysle § 2 ods. 2 veta prvá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 71/1992 Zb.) a žalovanému uložiť povinnosť zaplatiť súdny poplatok. Krajský súd mal teda pri priznávaní práva na náhradu trov konania vykonať eurokonformný výklad ustanovenia § 250k ods. 1 veta tretia O.s.p., ktorý by sledoval naplnenie účelu právnych aktov Európskej únie a judikatúry Súdneho dvora Európskej únie.

Žalovaný sa k podanému odvolaniu nevyjadril. Odvolanie žalobcu mu bolo doručené dňa 21.03.2014.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) preskúmal rozsudok v napadnutej časti výroku o trovách konania, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu napadnutom odvolaním (§ 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Podľa § 250k ods. 1 O.s.p. ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania. Ak bolo rozhodnutie správneho orgánu zrušené z dôvodu podľa § 250j ods. 3, súd žalobcovi prizná úplnú náhradu trov konania. Môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 3 O.s.p.).

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny prostriedok, ktorý umožňuje, aby každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, sa mohla domáhať ochrany svojich porušených alebo ohrozených práv na súde, ako na nezávislom orgáne a aby tak mohla začať konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Predmetom odvolacieho konania je posúdenie, či je správny záver krajského súdu o nepriznaní práva na náhradu trov konania a či zrušenie fiktívnych rozhodnutí z dôvodu podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. predstavuje dôvod hodný osobitného zreteľa na nepriznanie trov konania.

Z obsahu spisu vyplýva, že krajský súd napadnutým rozsudkom zrušil fiktívne rozhodnutie žalovaného, ktoré malo byť žalobcovi doručené dňa 07.04.2013, ako aj prvostupňové fiktívne rozhodnutie podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie dôvodiac vydaním fiktívnych rozhodnutí (§ 18 ods. 3 a § 19 ods. 3 zákona č. 211/2000 Z.z.), ktoré nespĺňajú náležitosti riadne odôvodneného rozhodnutia v zmysle § 47 správneho poriadku, a preto sú svojou povahou nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Výrok o nepriznaní náhrady trov konania úspešnému žalobcovi odôvodnil dôvodmi hodnými osobitného zreteľa (§ 250k ods. 1 veta tretia O.s.p.).

Účastníci sa proti rozsudku súdu prvého stupňa vo veci samej neodvolali, ale rozhodnutie o trovách konania napadol odvolaním žalobca. V dôsledku jeho odvolania musel odvolací súd skúmať, či rozhodnutie súdu prvého stupňa zodpovedá zákonu, teda či súd rozhodol o trovách na základe skutočného stavu veci a či rozhodnutie správne právne zdôvodnil.

Za žalovaného je potrebné považovať starostku Obce Horné Mladonice, s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Sž/2/2010 zo dňa 11.08.2010, v zmysle ktorého je žalovaným správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni a nesprávne označenie žalovaného správneho orgánu nebráni súdu, aby konal so správne identifikovaným žalovaným.

Ustanovenie § 250k ods. 1 veta tretia O.s.p. umožňuje súdu, aby v rámci svojho uváženia v medziach tohto zákonného ustanovenia celkom alebo sčasti nepriznal náhradu trov konania úspešnému žalobcovi, ktorému inak náhrada trov konania patrí.

Dôvodom na aplikáciu uvedeného ustanovenia môžu byť len dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré Občiansky súdny poriadok neuvádza, pričom konkrétne dôvody, vzťahujúce sa na ten ktorý konkrétny prípad, ponecháva na úvahu súdu, ktorá však musí mať svoje zhmotnenie v odôvodnení rozhodnutia. Inak povedané z odôvodnenia rozhodnutia súdu, ktorý vo vzťahu ku v konaní úspešnému žalobcovi použil tretiu vetu ustanovenia § 250k ods. 1 O.s.p. a nepriznal mu náhradu trov konania, musia byť zrejmé dôvody, ktoré súd k takémuto skôr výnimočnému rozhodnutiu viedli, lebo právo úspešného účastníka na náhradu trov konania je imanentnou súčasťou práva na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Z uvedeného preto vyplýva, že takéto rozhodnutie súdu nemôže byť založené len na marginálnych dôvodoch.

Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že súd prvého stupňa detailne rozobral dôvody, ktoré ho k tomuto rozhodnutiu viedli.

Napriek skutočnosti, že rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej je právoplatný a že žalobca vo veci samej v konaní pred súdom prvého stupňa úspech mal, zostala odvolaciemu súdu povinnosť posúdiť existenciu dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktoré žalobcovi s poukazom na § 250k ods. 1 O.s.p. nepriznal náhradu trov konania. Musel tak postupovať bez ohľadu na dôvody, pre ktoré súd prvého stupňa rozhodol pri použití citovaného zákonného ustanovenia a bez ohľadu na skutočnosť, či rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, ktorý nadobudol v uvedenej časti právoplatnosť, považuje za vecne správny.

Pri posudzovaní existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa nemohol ponechať bez povšimnutia niekoľko okolností. Odvolací súd zdôrazňuje, že žalobca požadoval prístupenie informácií, ktoré sú verejne prístupné na internetových stránkach príslušných povinných osôb (a ktoré mohli byť dôvodom pre rozhodnutie o neposkytnutí informácií zo strany žalovaného). Žalobca nepostupoval zvyčajným spôsobom s cieľom získať požadované informácie, ale jeho cieľ bol zjavne šikanózny. Šikanózne správanie žalobcu je možné badať aj z toho, že neprejavil vážny záujem požadované informácie získať inak od príslušných povinných osôb, medzi ktorými žalovaný nebol. Vyplýva to zo skutočnosti, že zhromažďovanie a evidovanie požadovaných informácií nepatrilo do jeho vecnej pôsobnosti. Samotné distribuovanie žalôb rovnakého textu, len na iné adresy obcí neznamená poskytnutie primeranej právnej pomoci zo strany advokáta, ktorý žalobcu zastupoval. Zákon č. 211/2000 Z.z. je založený na jednoduchosti a sleduje, aby sa naplnil jeho zmysel a účel, ktorým je poskytovanie informácií a nie

vydávanie fiktívnych rozhodnutí, ktoré dosahoval žalobca svojim zvoleným postupom.

Najvyšší súd musel pri posudzovaní okolností hodných osobitného zreteľa prihliadať pri dôvodnosti odvolania žalobcu v časti rozsudku, týkajúceho sa náhrady trov konania na všetky okolnosti konania a musel skúmať skutočný prejav vôle žalobcu, smerujúci k sprístupneniu informácií, aj s prihliadnutím na obsah jeho odvolania, v ktorom žalobca poukazuje na imperatív, ktorý vylučuje možnosť skúmať právny alebo iný dôvod, či záujem, pre ktorý sa informácia podľa zákona č. 211/2000 Z.z. požaduje.

Odvolací súd nehodnotí postup žalobcu, ktorý aj na podanie jednoduchej žiadosti o sprístupnenie informácií splnomocnil advokáta, ani mu nebráni, aby ho v konaní pred žalovaným zastupoval advokát, ale vo vzťahu k uplatnenej náhrade trov konania, možno jeho krok hodnotiť ako neefektívny a trovy konania, ktoré mu vznikli, ako vynaložené neúčelne, lebo žiadosť o poskytnutie informácií nevyžaduje osobitnú právnu formu (aj keď musí byť zaslaná na správnu adresu).

Možno pripomenúť, že žalobca vznikol registráciou na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky 8. februára 2013 a už 22. februára 2013 bola doručená emailom žalovanému žiadosť o sprístupnenie informácií, ktorá bola podpísaná zaručeným elektronickým podpisom právneho zástupcu žalobcu. Už samotný fakt, že žalobca v tak krátkom časovom odstupe po svojom vzniku bez využitia svojho petičného práva zvolil na účely podania žiadosti o sprístupnenie informácií advokáta, vyvoláva pochybnosti o skutočnej vôli žalobcu získať informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z. a vyvoláva oprávnené presvedčenie, že žalobca mal pri vynaložení minimálneho úsilia prioritne záujem na náhrade trov konania, ktorých čiastka nie je zanedbateľná, a nie skutočný záujem na sprístupnení informácií, verejne dostupných na oficiálnych webových stránkach príslušných orgánov verejnej správy. Námieta žalobcu, že ho nemožno nútiť, aby informácie získaval pokútne na internetových stránkach sa preto prieči nielen obsahu vykonaného dokazovania, ale je v rozpore s jeho vlastnou filozofiou, v rámci ktorej presadzuje elektronickú komunikáciu s orgánmi verejnej správy nad rámec ich zákonných povinností, ale aj mimo ich technického vybavenia.

Pokiaľ žalobca vo svojom odvolaní argumentuje nálezom Ústavného súdu Českej republiky zo 14. septembra 2011 sp. zn. I. ÚS 3698/10 (ktorým ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovel a neodmietol ju), treba uviesť, že odkaz na rozhodnutie orgánu súdnej ochrany ústavnosti Českej republiky, ktoré nijako súdy Slovenskej republiky nezaväzuje (§ 135 ods. 1 O.s.p.), a teda nemôže byť dôvodom vedúcim k zmene napadnutého rozsudku. Zodpovedá skutočnosti, že slovenský právny systém a český právny systém sú navzájom veľmi blízke, nie sú však totožné, a preto bez ďalšieho podrobného poznania právneho systému iného štátu rozhodnutie súdov Českej republiky nemožno v praxi súdov Slovenskej republiky automaticky aplikovať ako prameň nášho práva.

Pokiaľ žalobca v odvolaní poukazoval na rozhodnutie najvyššieho súdu z 9. novembra 2010 sp. zn. 3Sžf/12/2010, v zmysle ktorého „za dôvod hodný osobitného zreteľa v zmysle citovaného ustanovenia O.s.p. nemožno považovať takú skutočnosť, ktorá vo svojej podstate znamená porušenie zákona...“, treba pripomenúť skutočnosť, že ani právoplatný rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým boli zrušené fiktívne rozhodnutia žalovaného nezakladá prekážku, ktorá by odvolaciemu súdu bránila v tejto veci z hľadiska existencie dôvodu hodného osobitného zreteľa skúmať, či došlo k začatiu konania o poskytnutie informácií v danej veci a či následne postup žalovaného znamenal porušenie zákona. Nemožno pritom opomenúť skutočnosť, že aj po zrušení fiktívnych rozhodnutí konanie o poskytnutie informácií nebolo skončené a žalovaný vo veci musí konať spôsobom, ktorý zodpovedá zákonu č. 211/2000 Z.z. Pri takomto postupe mu nemožno dopredu zabrániť, aby v prípade, ak zistí, že konanie riadne začaté nebolo, konanie prípadne aj zastavil. Z odôvodnenia citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu ďalej vyplýva, že najvyšší súd citoval nález Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj ústavný súd) sp. zn. II. ÚS 351/09 z 15. decembra 2009, v odôvodnení ktorého ústavný súd okrem iného uvádza aj nasledovné:

„Súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je nepochybne aj nárok na náhradu trov konania (napr. I. ÚS 48/05, II. ÚS 272/08). V čl. 46 ods. 1 ústavy sa zaručuje základné

právo na súdnu a inú právnu ochranu. Aj zákonná úprava platenia a náhrady trov konania obsiahnutá najmä v Občianskom súdnom poriadku určuje, či je základné právo na súdnu ochranu naplnené reálnym obsahom (čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 46 ods. 4 ústavy). Procesné predpisy, ktoré upravujú platenie a náhradu trov konania, treba vykladať v súlade s takto vymedzeným obsahom a účelom základného práva na súdnu ochranu. Prítom treba dbať na to, aby nikto len z dôvodu, že uplatní svoje základné právo na súdnu ochranu, neutrpel materiálnu ujmu v dôsledku inštitútu platenia trov konania za predpokladu, že taký účastník konania bol úspešný, a to bez zreteľa na jeho postavenie v konaní (m. m. II. ÚS 56/05, IV. ÚS 147/08, II. ÚS 82/09). Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 71/97). Z tohto vyplýva, že uvedené právne východiská sa vzťahujú na obe označené práva (IV. ÚS 147/08). Pri rozhodovaní všeobecných súdov o tom, či sú splnené podmienky ustanovenia § 150 Občianskeho súdneho poriadku pre výnimočné nepriznanie (úplné či čiastočné) náhrady trov konania úspešnému účastníkovi konania, je potrebné, aby skutkové okolnosti, v ktorých sa vidí naplnenie dôvodu hodného osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania, boli preukázané, a to zo všetkých aspektov, ktoré sú podľa ustálenej praxe všeobecných súdov relevantné. V opačnom prípade môže dôjsť pri rozhodovaní o náhrade trov konania k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 prvej vety dohovoru (II. ÚS 122/09).“

Vychádzajúc z citovaného nálezu ústavného súdu, z ktorého vyplýva možnosť súdov aplikovať ustanovenie § 150 O.s.p. resp. § 250k ods. 1 tretia veta O.s.p. považoval najvyšší súd za preukázané, že súd prvého stupňa nepochybil, keď zhodnotil skutkové okolnosti v ktorých zistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi, aj keď tieto dôvody odvolací súd zistil aj v ďalších skutkových a právnych okolnostiach, a to napriek skutočnosti, že došlo k zrušeniu fiktívnych rozhodnutí žalovaného.

V dôsledku vyššie uvedených právnych skutočností by podľa názoru najvyššieho súdu na rozhodnutí súdu prvého stupňa vo vzťahu k výroku o náhrade trov konania nič nezmenila ani skutočnosť, že by krajský súd vopred oboznámil žalobcu o jeho zámere nepriznať mu pre prípad úspechu v konaní náhradu trov konania, lebo takýmto spôsobom by dopredu prejudikoval svoje rozhodnutie a spochybnil by tým svoju nezáujatosť v konaní. Námietku, ktorou žalobca poukazoval na túto vadu konania preto označil najvyšší súd za nedôvodnú.

Vo vzťahu k namietanému rozporu s právom Európskej únie a nepriznania nepriameho účinku najvyšší súd uvádza, že v prípade žalobcu nemožno v žiadnom prípade hovoriť o „vytváraní bariér v prístupe k spravodlivosti, ktoré v konečnom dôsledku znemožňujú reálny a efektívny prístup k spravodlivosti, t.j. k súdnemu prieskumu nezákonných rozhodnutí na úseku práva na prístup k informáciám“, keď sám žalobca spôsobom, ktorý sa javí ako účelový, v skutočnosti sám zabránil prístupu k žiadaným informáciám.

Pri rozhodovaní o náhrade nákladov konania musí prítom súd zohľadňovať samotný účel procesu v správnom súdnictve, ktorým je poskytovanie ochrany porušeným alebo ohrozeným skutočným subjektívnym hmotným právam a právom chráneným záujmom. Súdne konanie nemôže popierať svoje skutočné spoločenské poslanie a nemôže sa stať len nástrojom, slúžiacim na vytváranie ľahkého a neodôvodneného zisku na úkor protistrany, spočívajúceho v zaplatení nákladov za zastúpenie advokátom. Porušením práva na spravodlivý proces podľa článku 46 Ústavy Slovenskej republiky a práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa jej článku 47 preto nie je také rozhodnutie súdu, ktorým súd neprizná účastníkovi náhradu nákladov na zastupovanie advokátom, lebo ich nevyhodnotí ako účelne vynaložené.

Prítom pravidlo, podľa ktorého možno úspešnému účastníkovi priznať len náhradu účelne vynaložených nákladov, sa vzťahuje na akékoľvek náklady konania, teda aj na náklady spojené so zastupovaním advokátom (na odmenu za zastupovanie, paušálnu náhradu hotových výdavkov a náhradu za daň z pridanej hodnoty).

Najvyšší súd navyše pri skúmaní vyváženosti záujmu žalobcu o verejne prístupné informácie v porovnaní s jeho záujmom na náhrade trov konania zisťoval výšku náhrady trov konania za predpokladu úspechu žalobcu pri vyčíslennej náhrade trov konania, ktorá iba pri 50 žalobách predstavuje 32.755,50 €. Námaha, ktorú musel žalobca na vyvolanie súdnych konaní pred krajským súdom vynaložiť je pritom v zjavnom nepomere s odmenou, ktorú za uskutočnené advokátske služby požaduje.

Za účelne vynaložené náklady podľa § 142 ods. 1 O.s.p. pritom možno považovať len také náklady, ktoré musel účastník nevyhnutne vynaložiť, aby mohol riadne hájiť svoje porušené alebo ohrozené subjektívne právo na súde. Náklady spojené so zastúpením advokátom tomuto vymedzeniu spravidla zodpovedajú. Tomuto pravidlu však nemožno prisudzovať absolútnu, bezvýnimočnú povahu; môžu sa vyskytovať i situácie, za ktorých náklady spojené so zastúpením advokátom nemožno považovať za nevyhnutné pre riadne uplatňovanie alebo bránenie práva na súde. O taký prípad pôjde najmä v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom. (pozri aj nález Ústavného súdu Českej republiky z 25. júla 2012 sp. zn. I. ÚS 988/12).

V tejto súvislosti najvyšší súd považuje za dôvodné poznamenať, že zákon č. 211/2000 Z.z. má slúžiť predovšetkým ako nástroj spoločenskej kontroly. Najvyšší súd v žiadnom prípade nepopiera právo žalobcu na informácie, avšak je nevyhnutné, aby toto právo bolo uplatňované efektívne a účelne (nie účelovo), a to nielen vo vzťahu k povinným osobám, ale i vo vzťahu k súdu. V opačnom prípade ide zo strany žiadateľov skôr o zneužívanie práva, kedy je toto právo zámienkou pre formalistické a bezúčelné spory.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti najvyšší súd dospel k rovnakému právnomu názoru ako súd prvého stupňa a zistil, že v danom prípade existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré nie je spravodlivé priznať žalobcovi náhradu trov prvostupňového konania, hoci bol v konaní pred súdom prvého stupňa úspešný.

Pre úplnosť senát odvolacieho súdu poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Sž/7/2013 zo dňa 27.11.2013, ktoré prešlo aj následným testom ústavnosti, keď Ústavný súd SR uznesením sp. zn. I. ÚS 260/2014 zo dňa 21.05.2014 odmietol podanú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. napadnutý rozsudok krajského súdu v časti výroku o náhrade trov konania ako vecne správny potvrdil a jeho dôvody považoval za vecne správne.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a § 250k ods. 1 O.s.p. a v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.